ఆంధ్రుల ఆహ్లాద రచయిత కలంనుంచి అగ్రశేణి ధారావాహిక నవల

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

19

టాక్సీలో ఇల్లు సమీపిస్తుండగా చెప్పింది శాంత.

"మరో నెలరోజులదాకా సెలవ పెడతానని చెప్పాగా మీకు?"

"అవును."

టాక్సీ దిగి సోమయాజులు ఇంట్లోకి నడిచారు. డబ్బు శాంత దగ్గర ఉంది ఫేర్ చెల్లించి లోపలికి నడిచింది ఛాయ కొడుకుతో.

అన్నదమ్ములు ముగ్గురు దృష్టి శాంత చేతిలోని ఛాయ కొడుకు మీద పడింది. శాంత చేతిలోని ఛాయ కొడుకు కనబడలేదు వాళ్ళకి. పిల్లాడు కనబడకుండా మిల్లీమీటర్ భాగమయినా కనబడకుండా శాంత పిల్లాడిని సన్నటి బట్టలో చుట్టేసింది.

సరాసరి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. వెళ్ళి మంచం మీద ఛాయ కొడుకును పడుకోబెట్టి, బాబుని బయటికి పంపించి, లోపలికి తన భర్తగానీ, మరెవరూ రాకుండా తలుపేసింది.

శాంత పోస్టులో నెలరోజుల సెలవకి అప్లికేషన్ పంపించింది. సాధారణంగా అయితే స్వయంగా ఆఫీస్‌కి వెళ్ళి దగ్గరుండి, కారణం చెప్పి ఆఫీసర్ చేత శెలవు మంజూరు చేయించుకునేది.

కానీ ఈ సారి అలా వెళ్ళలేదు. సెలవు మంజూరు కాకపోతే జీతం రాదని తెలిసినా బాధపడలేదు. ఓ నెల జీతం మామూలు పరిస్థితుల్లో అయితే వదులుకునేది కాదు శాంత.

లీవ్ అప్లికేషన్ భర్తకి ఇచ్చి పోస్ట్ చేయమని చెప్పింది, నెల్లూరు నుంచీ ఇంటికి తిరిగి వచ్చిన గంటలోనే. భర్తకి తీసుకురావల్సిన సరుకుల జాబితాని కూడా ఇచ్చింది. గ్లాస్కో, డబ్బా, పాలతిత్తి, బేబీ పౌడర్ లాంటి సరుకులవి. ఛాయ కొడుకుకు అవసరమయ్యేవి.

"డబ్బు లోపలుంది. నువ్వు అడ్డు జరిగితే తీసుకుంటాను" అన్నాడు శర్మ, ఆ రెంటినీ జేబులో ఉంచుకుని.

"ఎక్కడుంది?" అడిగింది శాంత.

"డ్రాయర్‌లో ఉంది పర్స్"

"ఆగండి"

శాంత భర్త మొహం మీదే తలుపు వేసి, లోపల గడియ పెట్టుకుంది. టేబుల్ దగ్గరకి వెళ్ళి, డ్రాయర్ తెరచి పర్సు తీసుకుని మళ్ళీ గుమ్మం దగ్గరకు వెళ్ళి తలుపు తీసి భర్త చేతిలో ఉంచింది పర్సుని.

శర్మ కొద్దిగా ఆశ్చర్యంగా, దిగ్భ్రమచెందినట్లుగా ముఖం పెట్టి చూశాడు శాంత వంక.

శర్మ సరుకులు తీసుకుని అరగంట తర్వాత తిరిగి వచ్చాడు. సంచీ అందించి షిఫ్టు బస్సు అందుకోవటానికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రి వంటవాడు భోజనానికి పిలిచినప్పుడు శాంత పిల్లవాడిని గదిలో మంచం మీదే వదిలి, తన గది తలుపు గొళ్ళెం పెట్టి తాళం వేసి వంటగదిలోకి వెళ్ళింది.

మరుదులిద్దరికీ వదిన ప్రవర్తన విచిత్రంగా అనిపించింది. భోజనం త్వరగా కానిచ్చి, మళ్ళీ శాంత తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

✡✡✡✡

క్రమంగా శాంత ప్రవర్తన అర్థం అవసాగింది, ముగ్గురన్నదమ్ములకీ కారణం కూడా గ్రహించగలిగారు.

నెల్లూరు నుంచీ ఛాయ కొడుకుతో తిరిగివచ్చాక శాంత, శర్మ తాలూకు బట్టలు, వస్తువులు, పక్కబట్టలు అన్నీ ఇదివరలో ఛాయ ఉండే గదిలోకి మార్చేసింది.

"ఇవాల్టి నుంచీ నేను చెప్పేదాకా మీరు నా గదిలోకి రాకూడదు" స్థిరంగా చెప్పింది శాంత శర్మకి, ఎందుకలా చేశావని అడగగానే.

"దేనికి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు శర్మ.

"త్వరలోనే తెలుస్తుంది"

"పిచ్చి పిచ్చిగా ప్రవర్తించక మొగుడనే వాడు..."

"అనవసరం" తొణకకుండా, ఇంకా స్థిరంగా అన్నది శాంత. అని భర్త మొహం మీదే తన గది తలుపు వేసింది"

ఎక్కువకాలం ఆ గదిలోనే గడుపుతోంది. స్నానం, భోజనం లాంటి నిత్యావసరాలకే బయటికి వెళుతుంది గదిలోంచి. వెళ్ళేటప్పుడు గది తలుపు గొళ్ళెం పెట్టి, గ్రేడ్జ్ నవతాళ్ సెవెన్‌లివర్స్ తాళం వేసి, సరిగ్గా పడిందో లేదో లాగి మరీ చూసి వెళుతుంది ఆ సమయాల్లో.

మొదటి రెండు రోజులు శర్మ భోజనాల దగ్గర అందరిముందు అరిచాడు శాంత మీద గట్టిగా. తనని కాదన్నట్లుగా శాంత పట్టించుకోలేదు. శర్మ నాలుగోరోజునుంచీ శాంతతో మాట్లాడ్డం మానేశాడు.

తనని గదిలోకి రానిస్తేకానీ ఇక మాట్లాడనన్నాడు. తన కసలు పెళ్ళేకాలేదు అనుకుంటానన్నాడు. ఈ విధంగా తనను వెలివేయడంకంటే భార్యనుంచీ పొందే నీచం మరింకేం ఉండదన్నాడు. ఈ కాలంలో అంటరాని వాళ్ళని కూడా ప్రజలు అంతదూరంలో ఉంచటం లేదన్నాడు. అక్కసు కొద్దీ ఇంకా చాలా అరిచాడు.

కానీ శాంత తనని ఎందుకు గదిలోకి రానివ్వటం లేదో అర్థం అవగానే నోరెత్తలేదు.

ఆ ఇంట్లో అందరికీ శాంత ఆంతర్యం అవగాహన అయింది అతి త్వరలోనే.

మొదటిసారి ఛాయ కొడుకుని ఆ గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళిన దగ్గరనుంచీ, శాంత ఆ పసికందుని బయటకి తీసుకురాలేదు ఎప్పుడూ. ఖైదీలాగా ఆ గదిలోనే ఉన్నాడు వాడు.

శాంత తన స్నానం అయాక ప్లాస్టిక్ బేసిన్ నిండా వేడినీళ్ళు తీసుకుని గదిలోకి వెళుతుంది. గదిలోనే ఛాయ కొడుకుని స్నానం చేయిస్తుంది. పాలు, నిద్ర ఆట అన్నీ వాడికి ఆ గదిలోనే.

ఛాయ కొడుకు ఆ గదిలోకి ప్రవేశించాక, శాంత కొడుకు బాబు తప్ప మరెవ్వరూ ఆ గదిలోకి అడుగుపెట్టలేదు. నాలుగయిదుసార్లు కామేశ్వరమ్మ ప్రయత్నించింది కానీ శాంత అందుకు అనుమతించలేదు.

కోడలి మీద కోపంతో మాట్లాడ్డం మానేసింది కామేశ్వరమ్మ శర్మలాగానే. అత్తగారి కోపం గ్రహించి, ఛాయ కొడుకు నిద్రపోతున్నప్పుడల్లా రోజూ అత్తగారి దగ్గర ఓ గంట కూర్చోవటం మొదలు పెట్టింది శాంత.

మొదట మొదట ముభావంగా ఉన్నా, త్వరలోనే కామేశ్వరమ్మకి శాంతిమీద వాత్సల్యం తిరిగి వచ్చింది. కోపం క్రమంగా క్షీణించిపోయింది.

శాంత అవధాని చేత కానీ, ఎదురింటి పిల్లలచేత కానీ దగ్గరేవున్న సిటీ లైబ్రరీనుంచి పుస్తకాలు తెప్పించుకునేది. గదిలో రోజుకో పుస్తకం చొప్పున చదివేసేది వేరే కాలక్షేపం లేకపోవడం వల్ల.

లేదా పత్రికలలో ప్రచురించిన వాటిమీద విమర్శావ్యాసాలు, ఉత్తరాలు వ్రాసి పంపుతూంటుంది.

ఉదయం ఎప్పుడయినా ఆ గది కిటికీ తలుపులు తెరిచేది శాంత. అలా తెరిచినప్పుడు మాత్రం కిటికీలోంచి ఎవరయినా అకస్మాత్తుగా చూస్తే ఛాయ కొడుకు కనబడకుండా దోమతెర వేసి ఉంచేది దోమ తెరకున్న పల్చటి పొరల్లోంచి, లీలగా వాడి ఆకారం కనబడుతుందనే భయంతో కిటికీవేపు తెరమీద దుప్పట్లో, టవల్సో కప్పిపెట్టేది.

అన్నదమ్ములు ముగ్గురుకీ అర్థం అయింది శాంత ఆంతర్యం.

ఛాయ కొడుకుని ఆ ముగ్గురూ, ఆ ముగ్గురిలో ఎవరూ చూడకుండా జాగ్రత్త పడుతోంది శాంత. అర్థరాత్రి ఛాయ కొడుకు ఎప్పుడయినా నిద్రలో ఏడిస్తే, ఆ ఏడుపు మాత్రం వరండాలో పడుకున్న దీక్షకి, ఛాయ గదిలో నైట్ డ్యూటీ లేక పడుకున్న శర్మకి, మధ్య హాల్లో పడుకున్న అవధానికి గోలగా వినిపించేది.

ఆ ఏడుపు, అరుదుగా వినిపించే ఆ ఏడుపు తప్ప, ఛాయ కొడుకు గురించి ఆ ముగ్గురికిగాని, ఆ ఇంట్లో మరెవరికి కానీ ఏమీ తెలియదు.

ఎలా ఉంటాడో, ఛామనఛాయో, రంగో ఎలా నవ్వుతాడో, ఛాయ పోలిక అవునో కాదో, ఎవరి పోలికయినా వచ్చిందో లేదో? ఏమీ తెలియదు ఆ ముగ్గురికీ ఛాయ కొడుకు గురించి.

"నేను చూస్తాను, నాకు చూడాలని ఉంది. నాకు చూపించు" అని గట్టిగా ఎవరూ అడగలేకపోయారు. అంత ధైర్యం, సత్తా లేకపోయాయి ముగ్గురికీ.

అలా అడుగుతే, ఎవరూ అడకుండా తనొక్కడే అలా అడుగుతే "నీ కొడుకు కాకపోతే నీకెందుకంత మక్కువ, ఆమె కొడుకుని చూడటానికి? లోపలికి రా. తనివితీరా చూడు" అని శాంత అంటుందని తెలుసు ఆ ముగ్గురికీ.

అందుకే శాంతతో కానీ, మరెవరితోకానీ, తమలో తాము ఛాయ కొడుకు ప్రస్తావన తీసుకురాలేదు.

ఓ రోజు శాంతకి మనియార్డరు వచ్చింది. స్వంత చిరునామా ఉండాల్సిన ఆ చోటవున్న ఎడ్రస్ చూసింది శాంత. చూడగానే గుర్తించింది. అది తప్పు ఎడ్రసు అని.

ఆ డబ్బు పంపిన వ్యక్తి పేరు గలవాళ్ళెవరూ ఆమెకి పరిచయం లేరు. ఏదో పేరు నింపాలి కాబట్టి ఓ పేరు వ్రాసారు. ఏదో చిరునామా ఇవ్వాలి కాబట్టి ఓ చిరునామా ఇచ్చారు.

వంద రూపాయలు సంతకం పెట్టి తీసుకుంది. మనియార్డర్ కూపన్ మీద వ్రాసి ఉన్న ఇంగ్లీష్ వాక్యాలు చదివింది. చేతివ్రాత కాదది. నీట్ గా టైప్ చేయబడి ఉంది.

ఫారంలో పంపేవాళ్ళ సంతకం ఉండాల్సిన చోట నాలుగయిదు అర్థం పర్థంలేని గీతలున్నాయి.

మనియార్డర్ కూపన్ చదివింది శాంత.

"దయచేసి ఈ వందరూపాయలు పెట్టి ఛాయకొడుకుకి - మీ కొడుకుకి - కావల్సిన వస్తువులు కొనండి. మీ డబ్బు వృధా చేసుకోవద్దు."

పోస్ట్‌మేన్‌కి ఏభై రూపాయలు అందించింది శాంత.

"దేనికి?" అడిగాడు అతను ఆశ్చర్యంగా.

"టిప్"

"ఇంత?" అదిరిపడ్డాడు.

ఆమె లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. చేతిలోని ఏభైరూపాయలవంక చూసుకుని, ఓసారి భుజాలెగరేసి, బయటకి నడిచాడు పోస్ట్‌మేన్.

ఆ రాత్రి భోజనాలముందు అంతా కూర్చున్నాక శాంత లేచి నిలబడి చెప్పింది.

"ఇవాళ నాకు ఛాయ కొడుకు తండ్రి వందరూపాయలు మనియార్డర్ పంపించాడు. తన కొడుకు కోసం నన్ను డబ్బు ఖర్చు చేయవదని, ఆ వంద వాడుకోమని పంపాడు"

"నిజమా?" అడిగింది కామేశ్వరమ్మ తెల్లబోతూ. సోమయాజులు తన కొడుకుల మొహాలకేసి చూశాడు నిశితంగా ఉండిపోయారు. "ఆ డబ్బు ఎలా ఖర్చు పెట్టాలో నాకు తెలుసు. ఆ వందలో ఏభై రూపాయలు పోస్టుమేన్‌కి టిప్‌గా ఇచ్చాను."

సోమయాజులు కొడుకులవంకే చూస్తున్నాడు. ముగ్గురు నిర్వికారంగా కూర్చున్నారు.

"నా జీవితంలో నా చేత పోస్టుమేన్‌కి అంత పెద్ద టిప్ ఇప్పించినందుకు సంతోషం."

సోమయాజులు తన దృష్టి మరల్చలేదు కొడుకుల మీదనుంచి.

"చిన్నప్పటినుంచీ నాకో వింత కోరికుండేది. నాకున్న అనేక వింత కోరికల్లో ఇది ముఖ్యమయింది. పదిరూపాయల కాగితాలని పరపరా చింపేయాలన్నది నా కోరిక, మన దేశంలో ఉన్న కోట్ల మందిలో అలా మనస్ఫూర్తిగా చేయగల వాళ్ళని వేళ్ళ మీద లెక్కపెట్టవచ్చు."

తెల్లబోయి చూస్తున్నాడు వంటవాడు కూడా. ఆమె అయిదు పది రూపాయల నోట్లని బయటకి తీసి వాళ్ళ కళ్ళముందే పరపరా చింపేసింది. ముక్కలు ముక్కలుగా, క్రోధంగా, కోపంగా.

సోమయాజులు రెప్పవాల్చకుండా కొడుకుల వంక చూశాడు. ఆయనకి ఎవరిలోనూ ఎలాంటి చలనం కనబడలేదు. ఎవరికీ కనుబొమ్మలు కోపంతో ముడుచుకోలేదు. ఆశ్చర్యంతో రెప్పలు అల్లల్లాడలేదు. పెదిమలు బిగించుకోలేదు ఎవరూ.

ఏం జరగనట్లు కూర్చున్నారు.

"ఇప్పుడా కోరిక తీరింది."

శాంత రౌద్రంగా చూసింది ముగ్గురివంకా.

"అండర్ స్టుడ్? ఇంకోసారి ఇలాంటి పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వేయక, మొగాడయి పుట్టి కూడా సిగ్గులేదూ? స్వంత కొడుకుని చూసుకోవాలనే తపన, ప్రేమలేని నువ్వు ఉత్తకాముకుడివి నీచుడివి, ఛాయ దేహం నీకు ముఖ్యం కాని, నీవల్ల పుట్టిన నీకొడుకు కాదు. వాడు నీకేం కాదు. ఓ వంద వాడి మొహాన తగలేస్తే నీ మనసుకి శాంతి లభిస్తుందనుకున్నావా? లభించదు. నన్ను ఇంత క్షోభపెట్టి నా చేత కన్నీళ్ళని తెప్పించిన నువ్వు అందరిలా చావవు. యు విల్ డై లైక్ డాగ్... లైప్ పిగ్. యు ఆర్ బార్బరస్. ఐ హేట్ యు యు ఆర్..."

శాంత కోపం, రౌద్రం, ఆవేశం అన్నాళ్ళుగా దాచుకుంటున్నవి దుఃఖంలోకి దిగాయి. ఇక భరించలేకపోయింది. కుండ పగిలినట్లుగా కూలబడిపోయింది. నేలమీద పడుకుని వెక్కి వెక్కి విలవిలా, చంటిపిల్లలా, గట్టు తెగిన చెరువులా, గుండెలో కాల్చిన కత్తి దిగిన మనిషిలా ఏడుస్తోంది శాంత. ఇక మాట్లాడలేక.

కామేశ్వరమ్మ అపర కాళిలా రూపం దాల్చిన శాంతిని చూసి భయపడిపోయింది. కానీ అంతలోనే పసిపిల్లలా నేలమీద పడుకుని ఏడుస్తున్న శాంతని చూశాక జాలి ప్రేమ ముంచుకొచ్చాయి.

శాంత తలని తన ఒళ్ళోకి తీసుకుని, నిమురుతూండిపోయింది. "ఊరుకోమ్మా ఊరుకో" అంటూ.

సోమయాజులు ఇంత జరిగినా ఓ క్షణకాలం కూడా శాంత వైపు చూడలేదు. తన చూపును ఆ ముగ్గురు కొడుకుల మీద కేంద్రీకరించి చూస్తుండిపోయాడు వాళ్ళనే.

ఆ ముగ్గురూ అలాగే శిల్లా ప్రాణం లేని బొమ్మల్లా కూర్చున్నారు చెవులప్పగించి వింటూ.

వంట వాడికి ఆ పరిస్థితిలో ఏం చేయాలో తెలియక బయటికి వెళ్ళిపోయాడు.

దాదాపు పావుగంట దాకా నిశ్శబ్దం తాండవం చేసింది వంటగదిలో, వాళ్ళ మధ్య. ఎవరూ దగ్గనయినా దగ్గలేదు. క్రమంగా శాంత ఏడుపు ఆపుకుంది.

ఆ నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ శాంత గదిలోంచి ఛాయ కొడుకు ఏడుపు వినిపించసాగింది అలలు అలలుగా.

శాంత లేచి నిలబడి, కళ్ళని, బుగ్గల్ని పైట చెంగుతో తుడుచుకుని "అయామ్ సారీ. ఇంకెప్పుడూ ఇలా అరవను" అని వెళ్ళిపోయింది.

ఆ రాత్రి వంటవాడు చాలా అన్నం - ఆరుగురికి సరిపడే అన్నం తన ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు.

20

ఆ సంఘటన జరిగిన తర్వాత నాలుగయిదు రోజులు ఆ ఇంట్లో ఓ రకమైన ఉద్రిక్త వాతావరణం ఏర్పడింది. తల్లితో కొడుకు, కొడుకుతో తండ్రి, వదినతో మరిది, కోడలితో అత్త, మామతో కోడలు ఎవరూ ఎవరితో మాట్లాడుకోలేదు.

శాంతకి నాలుగురోజుల తర్వాత ఓ కవరు వచ్చింది. చింపి చదివింది. తన చిరునామా టైప్ చేసివున్న ఆ కవరుని చింపి ఉత్తరం తీసి చదివింది. ఇంగ్లీషులో టైప్ చేసి ఉంది ఉత్తరం. కింద సంతకం లేదు పైన తనని సంబోధిస్తూ కూడా ఏమీ వ్రాసి లేదు.

ఒకే ఒక వాక్యం ఉంది. చాలా పెద్ద వాక్యం "మీకు తీరని మనస్తాపం, ఇంట్లో అశాంతి కలిగిస్తున్న నేను క్షంతవ్యుణ్ణి, మిక్కిలి దురదృష్టవంతుడిని, ఛాయ కొడుకుని మనసారా ప్రేమించే తండ్రిని, పిరికివాణ్ణి, కనీసం ఈ ఉత్తరాన్నయినా బాబుకి తాకించండి (దీన్ని ముద్దు పెట్టుకుని పోస్ట్ చేస్తున్నాను)

ఆ ఉత్తరం చదువుకుని దిగులుగా నవ్వుకుంది శాంత.

ఆ ఉత్తరాన్ని కాసేపు ఆలోచించి చింపేసింది శాంత. ముక్కలని హాల్లో టేబుల్ మీద అందరికీ కనపడేలా కుప్పగా పోసింది శాంత.

నెలరోజులు గడిచాయి. శాంత సెలవు గడువు ఆ మర్నాడే పూర్తవుతుంది.
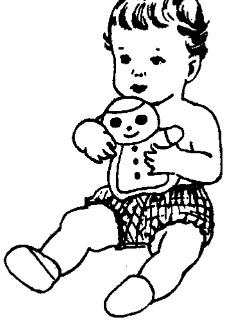
-ఆఖరి భాగం వచ్చే సంచికలో-